

Jane McBride
(Baseret på en virkelig
hændelse)

»Alex, det er tid til at tage
til taleterapi,« sagde frøken
Jenkins.

Alex hang med hovedet. Taleterapi
var en særklasse, han gik i. Han havde
svært ved at sige nogle ord og lyde.
Så han skulle øve dem i taleklassen
nogle gange om ugen. Hver gang han
gik fra sin almindelige klasse, følte
han sig så flov!

Han så på sin lærer. »Må jeg
springe det over?« hviskede han.
»Bare i dag?«

I dag var hr. Timmons på vej til
Alex' klasse for at tale om dinosa-
rer. Hr. Timmons arbejdede på
et museum med masser af seje
dinosaurknogler. Han ville endda
tage en knogle med, der var tusin-
der af år gammel! Alex ville ikke gå
glip af noget.

Frøken Jenkins smilede. »Du
skal stadig i taleklassen. Men du
kommer måske tilbage i tide til
den sidste del af hr. Timmons
fremlæggelse.«

*Dinosaurknogler lød
meget sjovere end
taleterapi.*

Alex prøvede at smile tilbage,
men det kunne han ikke. Han gik
langsomt hen til taleterapi-lokalet.
I klassen øvede de sig på at sige
den samme lyd igen og igen. Det
ville have været sjovere at lære
om dinosaurer.

»Jeg hader at sige de her
dumme lyde,« sagde han til sin
taleterapeut. »Jeg føler mig som
sådan en baby.«

»Du er slet ikke en baby,« sagde
hun. »Nogle gange har vi alle brug
for lidt ekstra hjælp. Vidste du, at
jeg gik til taleterapi, da jeg var på
din alder?«

Det fik Alex til at få det lidt
bedre. Han arbejdede hårdt resten
af timen for at øve sine lyde.

Da Alex kom tilbage til frøken
Jenkins' klasseværelse, så han sin
ven Courtney på vej ud.

»Hvor skal du hen?« spurgte
han.

Courtney så ned. »Jeg har pro-
blemer med at læse. Jeg skal til en
særlig læseklasse.« Courtney så
flov ud.

»Det er okay,« sagde Alex. »Jeg
er lige kommet tilbage fra min
taleklasse. Jeg brugte hele tiden
på at lave den samme lyd igen og
igen.« Han rynkede næsen.

»Virkelig?«

Han nikkede. »Jeg har gået til
taleterapi de sidste to år.«

»Hvordan kan det være, at jeg
ikke vidste det?« spurgte hun.

Alex trak på skuldrene. »Jeg
har aldrig fortalt det til nogen.
Jeg var bange for, at de ville
gøre nar af mig.«

»Jeg ville aldrig gøre nar af
dig,« sagde Courtney. »Jeg er
glad for, at du kom tilbage i tide
til at se dinosaurknoglen. Den er
virkelig sej!« Hun vinkede. »Jeg er
nødt til at gå. Vi ses senere.«

Kort tid efter fandt Alex ud af,
at han og Courtney ikke var de
eneste, der tog til andre klasser.
Tommy gik i en klasse for at lære
ham bedre sociale færdigheder.
Og Bekah arbejdede sammen
med en særlig lærer for at træne
sin arm til at blive stærkere,
efter den var kommet til
skade.

Nu havde Alex det ikke så
dårligt med sin taleklasse. Han
ville også gerne hjælpe de andre
børn til at få det bedre. Han øvede
sig på at læse med Courtney og
talte med Tommy i frokostpausen.
Alle havde brug for lidt ekstra
hjælp nogle gange, og det var i
orden! ●

Denne historie fandt sted i USA.

Jeg får ekstra
hjælp med at
læse.

Jeg får ekstra
hjælp med
sociale
færdigheder.

Jeg får ekstra
hjælp med min
arm.

Lidt EKSTRA hjælp